

Harlan Coben

Verzoeking

Proloog

Ik wist dat mijn leven voorbij zou zijn als ik die rode deur opendeed.

Ja, dat klinkt heel melodramatisch en onheilspellend, en normaliter ben ik daar veel te nuchter voor. Bovendien had de deur niets bedreigends. Het was een doodgewone houten deur met sierlijsten zoals je die aantreft bij drie van de vier huizen in de buitenwijken, met dof geworden verf, op borsthoogte een klopper die niemand ooit gebruikt, en een nepkoperen deurknop.

Maar toen ik ernaartoe liep in het weinige licht van de straatlantaarn verderop, gaapte de donkere rechthoek me aan als een muil die me wilde verslinden en was mijn gevoel van naderend onheil onmiskenbaar. Elke stap die ik deed kostte me inspanning, alsof ik niet over een tuinpad maar door vers, nat cement liep. Mijn lichaam vertoonde alle klassieke symptomen van dreigend gevaar. Koude rilling over mijn rug? Check. Haartjes op mijn onderarmen rechtop? Yep. Kriebelend gevoel onder aan de nek? Aanwezig. Lichte tinteling boven in de schedel? Absoluut.

Het was donker in het huis; er brandde geen enkel licht. Chynna had me er al voor gewaarschuwd. Die mededeling had ik nogal vaag gevonden, een beetje te gemakkelijk. Om de een of andere reden zat dat me dwars. Het huis stond ook net iets te afgelegen, aan het eind van een doodlopende straat, in duister gehuld alsof het zich op die manier tegen indringers wilde beschermen.

Het beviel me niet.

De hele situatie beviel me niet, maar het hoort bij het werk dat ik doe. Toen Chynna me belde, had ik net de trainingswedstrijd van

het jeugdbasketbalteam van groep vier in Newark gecoacht. Mijn team, allemaal kinderen die net als ik uit pleeggezinnen afkomstig waren – we noemen onszelf de Olo's, wat de afkorting is van 'ouderlozen', onze galgenhumor – was erin geslaagd een voorsprong van zes punten uit handen te geven, met nog twee minuten op de klok. Net als in het echte leven presteerden de Olo's in het veld niet al te best onder druk.

Chynna belde toen ik mijn spelertjes bijeen had geroepen voor de gebruikelijke peptalk na de wedstrijd, die van mijn kant meestal bestond uit opbeurende, levensbeschouwende opmerkingen als 'goed geprobeerd', of 'de volgende keer pakken we ze', of 'vergeet de wedstrijd van aanstaande donderdag niet', waarna we altijd besloten met '*high five*', en onze strijdkreet 'dekken!', die we hadden gekozen omdat we daar in het veld nooit aan toekwamen.

'Dan?'

'Met wie spreek ik?'

'Met Chynna. Kom hiernaartoe, alsjeblieft.'

Haar stem trilde, dus ik had mijn team naar de kleedkamer gestuurd, was in mijn auto gesprongen en nu stond ik hier. Ik had niet eens de tijd genomen om te douchen. De geur van sportzweet vermengde zich met die van mijn angst. Ik ging nog langzamer lopen.

Wat mankeerde me?

Om te beginnen had ik beter eerst kunnen douchen. Ik functioneer niet zonder douche. Heb ik nooit gedaan. Maar Chynna had aangedrongen. Nu meteen, had ze me gesmeekt. Voordat er iemand thuiskomt. Dus hier was ik, in mijn grijze T-shirt vol donkere transpiratieplekken, dat aan mijn bovenlijf plakte, op weg naar die deur.

Net als de meeste jongeren met wie ik werk had Chynna serieuze mentale problemen, en misschien was het dát waardoor mijn alarmbellen waren gaan rinkelen. De klank van haar stem over de telefoon had me helemaal niet aangestaan, net zoals het feit dat ik hier was me niet aanstond. Ik haalde een keer diep adem en keek achter me. In de verte zag ik een paar tekenen van leven in de stille woonwijk bij avond – een huis waar licht brandde, het bewegende

licht van een tv, of misschien een computerbeeldscherm, een open garagedeur – maar hier, in dit doodlopende straatje, helemaal niks, geen geluid, geen beweging, alleen contouren in het duister.

Mijn mobiele telefoon in mijn broekzak trilde en ik sprong bijna in de lucht van de schrik. Ik nam aan dat het Chynna was, maar nee, het was Jenna, mijn ex-vrouw. Ik drukte op het knopje en zei: ‘Hoi.’

‘Zou je iets voor me willen doen?’ vroeg ze.

‘Ik ben nu even bezig.’

‘Ik heb een oppas nodig voor morgenavond. Je mag Shelly meebrengen als je wilt.’

‘Shelly en ik zijn, eh... we hebben wat problemen,’ zei ik.

‘Alweer? Maar ze paste zo goed bij je.’

‘Misschien heb ik wel moeite met vrouwen die goed bij me passen.’

‘Vertel mij wat.’

Jenna, mijn liefhebbende ex, is acht jaar geleden hertrouwd. Haar nieuwe echtgenoot is een gerespecteerd chirurg die Noel Wheeler heet. Noel doet in het opvanghuis vrijwilligerswerk voor me. Ik mag Noel graag en hij mij ook. Hij heeft een dochter uit een eerder huwelijk en Jenna en hij hebben een dochtertje van zes, dat Kari heet. Ik ben Kari’s peetvader en beide kinderen noemen me oom Dan. Ik ben de stand-by oppas van de familie.

Ik weet dat dit allemaal heel braaf en burgerlijk klinkt, en misschien is het dat ook wel. Van mij uit gezien is het gewoon een kwestie van noodzaak. Ik heb verder niemand, geen ouders, geen broers of zussen, kortom, wat voor mij het dichtst in de buurt van familie komt, is mijn ex-vrouw. De kinderen met wie ik werk, degenen die ik bijsta, probeer te helpen en te beschermen, zij zijn mijn leven, hoewel ik me wel eens afvraag of ik ze ook maar een centimeter vooruit help.

Jenna zei: ‘Hallo? Aarde aan Dan?’

‘Ik zal er zijn,’ zei ik tegen haar.

‘Half zeven. Je bent geweldig.’

Jenna maakte een vaag liefkozend geluid in de hoorn en hing op. Ik bleef even naar mijn telefoon kijken en dacht aan onze trouwdag.

Het was een vergissing van me geweest om te trouwen. Het is voor mij niet goed om te close met andere mensen te zijn, maar toch doe ik het. Mag ik wat violen op de achtergrond terwijl ik filosofer over de stelling dat het beter is om van iemand te houden en die persoon kwijt te raken dan helemaal niet van iemand te houden? Mooie stelling, maar toch gaat die niet voor mij op. Het zit in het menselijk DNA om alsmaar dezelfde fouten te blijven maken, zelfs als we beter weten. Dus hier ben ik dan, de arme wees die zich naar de top van zijn klas op een dure Ivy League-school heeft geknokt, maar die nooit vrede heeft gehad met wie hij is. Het klinkt misschien klef, maar ik wil iemand in mijn leven. Helaas is dat niet voor mij weggelegd. Ik ben een eenling die niet alleen wil zijn.

'We zijn het afval van de evolutie, Dan...'

Dat had mijn favoriete pleegvader me geleerd. Hij was docent aan de universiteit en verloor zichzelf graag in filosofische discussies.

'Denk erover na, Dan. Wat hebben de sterkste en slimste mensen door de eeuwen heen gedaan? Die hebben in oorlogen gevochten. Dat is pas in de vorige eeuw min of meer opgehouden. Daarvoor hebben we onze allerbeste mensen altijd naar de frontlinies gestuurd om voor ons te strijden. Dus wie bleven er thuis en vermenigvuldigden zich terwijl onze elite de dood vond op het slagveld? De kreupelen, de zieken en de zwakken, de gestoorden en de lafaards... kortom, de minsten van ons. En daar zijn wij het genetische bijproduct van, Dan, van duizenden jaren verspilling van het beste wat we hadden en het in stand houden van de tweede keus. Daarom zijn we allemaal afval... het resultaat van eeuwenlang fokken met tweederangs genen.'

Ik negeerde de klopper en klopte zachtjes met mijn knokkels op de deur. Die ging een paar centimeter open. Ik had niet gemerkt dat hij niet op slot was.

Ook dit beviel me niet. Er was hier heel veel wat me niet beviel.

Toen ik jong was had ik veel naar griezelfilms gekeken, wat vreemd was omdat ik de pest had aan griezelfilms. Ik verafschuwde dingen die uit het niets tevoorschijn sprongen. En van al die nagemaakte viezigheid moest ik helemaal niets hebben. Maar toch keek

ik ernaar en had ik me overgegeven aan het voorspelbare stompzinnige gedrag van de heldinnen, en het waren juist die scènes die ik op dit moment voor me zag, die waarin de genoemde stompzinnige heldin op een deur klopt, die krakend een paar centimeter opengaat en jij schreeuwt: ‘Ren weg, schaars geklede idioot!’ Maar dat doet ze niet en jij begrijpt niet waarom niet, en twee minuten later zit de moordenaar met smaak haar hersens uit haar schedel te lepelen.

Ik zou nu naar huis moeten gaan.

En dat ga ik ook doen, zei ik tegen mezelf. Maar op dat moment dacht ik weer aan Chynna’s telefoontje, aan wat ze had gezegd en aan de trilling in haar stem. Ik zuchtte, boog me naar voren en keek door de kier de gang in.

Duisternis.

Dit geheimzinnige gedoe had lang genoeg geduurd.

‘Chynna?’

Mijn stem echode door het huis. Ik had stilte verwacht. Dat zou de volgende stap zijn, nietwaar? Geen reactie. Ik duwde de deur iets verder open en deed behoedzaam een stapje vooruit...

‘Dan? Ik ben achter. Kom binnen.’

De stem klonk gedempt en ver weg. Ook dat beviel me niet, maar ik kon nu niet meer terug. Weglopen voor dingen had me in mijn leven al te veel gekost. Mijn aarzeling verdween. Ik wist wat me te doen stond.

Ik duwde de deur verder open, ging naar binnen en deed de deur achter me dicht.

Andere mensen in mijn positie zouden een pistool of een ander wapen hebben meegebracht. Ik had eraan gedacht. Maar zo werk ik nu eenmaal niet. Trouwens, daar hoefde ik me nu geen zorgen om te maken. Er was niemand thuis. Dat had Chynna tegen me gezegd. En als ze er wel waren, nou, dan zou ik me daarmee bezighouden als het zover was.

‘Chynna?’

‘Ga maar naar de woonkamer, ik kom er zo aan.’

Haar stem klonk... vreemd. Ik zag licht aan het eind van de gang en liep ernaartoe. Ik hoorde nu ook een geluid. Ik bleef staan en

luisterde. Het klonk als stromend water. Misschien was het de douche.

‘Chynna?’

‘Ik trek even iets anders aan. Ik kom zo.’

Ik ging de flauw verlichte woonkamer binnen. De lichtknop had een dimmer en even overwoog ik het licht wat op te draaien, maar ik liet het toch zoals het was. Mijn ogen wenden snel aan het duister. De wanden van de kamer waren betimmerd met schrootjes van een materiaal dat dichter in de buurt van plastic kwam dan dat het van bomen afkomstig was. Er hingen twee schilderijen van bedroefd kijkende clowns met heel grote bloemen op hun revers, de soort kunst die je kunt kopen wanneer een louche motel zijn inboedel wegdoet. Op de bar stond een heel grote fles merkloze wodka.

Ik dacht dat ik iemand hoorde fluisteren.

‘Chynna?’ riep ik weer.

Geen antwoord. Ik bleef staan en luisterde of ik meer gefluister hoorde. Maar ik hoorde niets.

Ik liep weer naar achteren, waar ik het geruis van de douche had gehoord.

‘Ik kom zo,’ hoorde ik de stem zeggen. Ik bleef abrupt staan en voelde een rilling over mijn rug lopen. Want ik was nu dichterbij de stem. Ik kon hem beter horen. En ik wist nu ook wat ik er zo raar aan vond klinken.

Het was Chynna’s stem helemaal niet.

Drie opeenvolgende reacties schoten door me heen. Eén: paniek. Dit was Chynna niet. Maak dat je wegkomt. Twee: nieuwsgierigheid. Als dit Chynna niet was, wie was het verdomme dan wel en wat was er hier gaande? Drie: opnieuw paniek. Het was wel Chynna geweest die me had gebeld, dus wat was er met haar gebeurd?

Ik kon er nu niet meer voor weglopen.

Ik liep terug naar waar ik vandaan was gekomen en op dat moment gebeurde het. Een schijnwerper ging aan, werd op mijn gezicht gericht en verblindde me. Ik wankelde achteruit, bracht mijn hand naar mijn gezicht.

‘Dan Mercer?’

Ik knipperde met mijn ogen. Een vrouwenstem. Zakelijk. Donker van toon. Een stem die me vaag bekend voorkwam.

‘Wie is daar?’

Opeens waren er meer mensen in de kamer. Een man met een camera. Iemand met een microfoon aan een soort hengel. En de vrouw met de vaag bekende stem, een heel aantrekkelijke vrouw met kastanjebruin haar en een mantelpakje.

‘Wendy Tynes, *NTC News*. Wat kom je hier doen, Dan?’

Ik opende mijn mond, maar er kwam geen geluid uit. Ik herkende de vrouw van dat tv-magazine...

‘Waarom heb je op internet seksueel getinte e-mails uitgewisseld met een meisje van dertien, Dan? We hebben jouw e-mails aan haar onderschept.’

... dat programma waarin pedofielen in de val worden gelokt, met een cameraploeg worden overvallen en voor de hele wereld te kijk worden gezet.

‘Ben je hier om gemeenschap te hebben met een meisje van dertien?’

De waarheid van wat hier gaande was trof me als een mokerslag en verkilde me tot op het bot. Er kwamen meer mensen de kamer in. Producers misschien? Nog een cameraman. Twee politieagenten. De camera’s kwamen dichterbij. De schijnwerpers werden feller. Het zweet brak me uit. Ik begon te stamelen, probeerde te ontkennen.

Maar het was al te laat.

Twee dagen later werd het programma uitgezonden. De wereld zag het.

En het leven van Dan Mercer, zoals ik op de een of andere manier al had geweten toen ik die rode deur naderde, was voorbij.

Toen Marcia McWaid aanvankelijk het onbeslapen bed van haar dochter zag, raakte ze niet in paniek. Dat gebeurde pas later.

Ze was om zes uur wakker geworden, nogal vroeg voor de zaterdag, maar ze voelde zich goed en vol energie. Ted, al twintig jaar haar man, lag naast haar in bed te slapen. Hij lag op zijn buik, met

zijn arm om haar middel. Ted sliep altijd met alleen een T-shirt aan en verder niets. Geen onderbroek. Naakt vanaf zijn middel. ‘Om mijn vriend daarbeneden wat ruimte te geven,’ zei hij altijd met een vette grijns. Waarop Marcia dan antwoordde, op de nuffige toon van haar tienerdochter: ‘Doe me een lol. Ik hoef het niet te weten.’

Marcia schoof onder zijn arm vandaan, stond op en slofte naar de keuken. Ze maakte een kop koffie met hun nieuwe Keurig-koffiezetapparaat. Ted was gek op nieuwe snuffjes – mannen en hun speelgoed – maar dit apparaat had werkelijk een functie. Je pakte een pad, deed het erin, en hup, je had een kop koffie. Geen lcd-schermpjes, geen moeilijke knoppen, geen draadloze verbindingen. Marcia vond het een geweldig ding.

Ze hadden onlangs de verbouwing van het huis voltooid: een extra slaapkamer, met badkamer, en een uitbouw aan de keuken met een groot dakraam. Als ’s morgens vroeg de zon scheen, viel die door het dakraam in de keuken, en dit was al gauw Marcia’s meest geliefde plekje in huis geworden. Ze ging met haar koffie en de krant in de brede vensterbank zitten en trok haar benen onder zich.

Een stukje hemel op aarde.

Ze nam de tijd om de krant te lezen en haar koffie op te drinken. Daarna zou het dagrooster in werking treden. Ryan, die in groep drie zat, had om acht uur al een basketbalwedstrijd met het juniorenteam. Ted was hun coach. Ze hadden voor het tweede achtereenvolgende seizoen nog geen enkele wedstrijd gewonnen.

‘Waarom winnen jullie nooit?’ had Marcia hem een keer gevraagd.

‘Omdat ik mijn spelertjes selecteer op twee criteria.’

‘En die zijn?’

‘Hoe sympathiek de vader is... en hoe lekker de moeder eruit ziet.’

Marcia had hem een speelse klap gegeven en misschien zou ze zich zelfs een beetje zorgen hebben gemaakt, ware het niet dat ze de moeders langs de zijlijn had zien staan en het duidelijk was dat hij een grapje had gemaakt. Ted was in werkelijkheid een geweldige coach, niet zozeer wat betreft strategie en winnen, maar wel in de

manier waarop hij met de jongens omging. Ze waren allemaal dol op hem en op zijn gebrek aan competitiviteit, waardoor zelfs de meest talentloze spelertjes, degenen die gedurende het seizoen meestal ontmoedigd raken en afhaken, elke week bleven komen. Ted had zelfs de titel van een Bon Jovi-song voor hen uitgekozen en er een variatie op bedacht: 'You Give Losing a Good Name'. De jongens hadden plezier en juichten bij elke bal die in de basket verdween, en zo hoort het ook te zijn als je nog zo jong bent.

Marcia's dochter van veertien, Patricia, had repetitie voor het toneelstuk van de eerstejaars, een bewerking van de musical *Les Misérables*. Ze speelde diverse kleinere rollen, maar dat kon ze best aan. En haar oudste dochter, Haley, die in het laatste jaar van de middelbare school zat, trainde het lacrosseteam voor meisjes. Dat waren geen officiële trainingen maar een manier om buiten de schooluren extra met hun sport bezig te zijn. Kortom, geen coach, niks officieel, ze kwamen gewoon bij elkaar en speelden hun veredelde 'pak af die bal' om er beter in te worden.

Zoals de meeste moeders had Marcia een haat-liefdeverhouding met sport. Ze was zich ervan bewust dat je er op de lange termijn relatief weinig aan had, maar tegelijkertijd kon ze ook razend enthousiast raken.

Een half uurtje rust voordat de dag begon. Dat was het enige wat ze wilde.

Ze dronk haar koffie op, deed nog een pad in het apparaat voor een tweede kopje en bladerde de lifestylebijlage van de krant door. Het bleef stil in huis. Ze liep de trap op en ging bij de kinderen kijken. Ryan sliep op zijn zij, met zijn gezicht naar de deur, en het viel haar weer op hoeveel hij op zijn vader leek.

De volgende kamer was die van Patricia. Ook zij sliep nog.

'Schat?'

Patricia verroerde zich en maakte een nauwelijks hoorbaar geluidje. Net als Ryans kamer zag de hare eruit alsof iemand op strategische plekken in de laden en kasten dynamietstaven had geplaatst en tot ontploffing had gebracht, waardoor ze open waren gevlogen, een deel van de kleding morsdood op de kamervloer lag